

Дождж

Мой сябра дзяцінства, з якім мы гулялі ў футбол у маёй вілейскай кватэры, дзе варотамі былі з аднаго боку дзверы пакою, а з другога — ножкі ад цымбалаў; з якім мы складалі графік нашых сустрэч, і я прыходзіла да яго кожны чацвер, а ён да мяне кожны аўторак, таму што ў гэтыя дні нам не трэба было ў музычную; з якім мы разам прыдумлялі яшчэ шмат чаго цікавага і які потым хаваў мяне ў шафе ад сваіх аднакласнікаў, калі тыя прыходзілі да яго, бо хто ж захоча, каб яго дражнілі — цілі-цілі-цеста, наста+вадзім — жаніх і нявеста. Ён паказваў ім маю куртку і казаў: «Прыкольную куртку мы купілі маёй сястры?» А я сядзела ў шафе, і мне было

зусім не крыўдна, бо я разумела, што так і трэба, і думала, што клёва гэта ён прыдумаў сказаць так пра куртку. Дык вось гэты мой сябра дзяцінства запісаўся ў духавы аркестр, і ён мне потым расказваў, што цяпер яму вельмі падабаецца слухаць розную музыку, што цяпер ён чуе яе зусім па-іншаму. Раней яна была для яго адным цэлым, а зараз ён ведае — вось гэта першая партыя, а гэта — другая, а там яшчэ і яшчэ, яны наслойваюцца адна на другую, але ў той жа час ён чуе асобна кожную з іх. Адначасова — дзясяткі мўзык!

Учора я легла спаць, а потым прачнулася ад дажджу. Пайшла, зачыніла вокны, легла ізноў і раптам адчула штосьці такое дзіўнае. Гэта быў незвычайны дождж. Я выразна чула, як ён шуміць у

паветры, так шшшшш... як смажацца яйкі на патэльні. А калі кроплі разбіваюцца аб асфальт, то здаецца, што хтосьці стаіць пад вокнамі і лопае гэтыя пупырышкі з паветрам на пакеціках. І яшчэ дзясяткі розных гукаў, розных дажджоў: у паветры, па стрэхах, па лужынах, падваконнях, і дзесьці там высока-высока, калі вада яшчэ толькі аддзяляецца ад хмараў, і тут на зямлі — цячэ маленькімі ручайкамі. І быццам бы ў цябе дзесяць вушэй, кожнае з каторых чуе асобны гук і чуе яго асобна. Яны не пераплятаюцца ў адзін вялікі дождж. Адначасова — дзясяткі дажджоў! І быццам бы ты калісьці даўным-даўно быў дажджом і ведаеш, як гэта робіцца.

Лета

Горача. Мы стаім у невялічкім вагончыку. Сёння свята, і таму людзі ідуць адпачываць у парк — хто сем'ямі, хто па парах... Каля нашага вагончыка ўжо сабралася даволі вялікая чарга па ліманад. Мне трэба паскорыцца, каб чарга скарацілася. Дзяўчыне, маёй сённяшняй напарніцы, не перашкаджала б зрабіць тое ж самае, але я нічога не гавару, бо на ейным твары выразна напісана — «не чапай!».

Міла, здаецца, так звалі маю аднадзённую напарніцу, — тыповая дзяўчына «не чапай — не дакранайся — не гавары — са — мною...» Выходзіць, ёсць такія і сярод тых, хто вырабляе

ліманад у святы для пісклявых дзяцей і іх бацькоў. Я ж не вылучаюся рашучасцю, таму прыслухоўваюся да таго, што кажа мне Мілін твар. Так, мы маўчым і працягваем рабіць ліманад.

Калі засвойваеш тэхніку, дык атрымліваецца даволі хутка. Бярэш лімон, рэжаш напалам, выціскаеш з яго сок у шклянку, пасля сыплеш туды цукар і заліваеш вадой. Трасеш гэта ўсё колькі секунд, і вось табе сапраўдны ліманад.

Менавіта гэтым мы і займаемся з Мілай у маленькім вагончыку. Цукар прыцягвае вос, яны залятаюць праз вокны, гудуць і не даюць працаваць. Міла пачынае ставіць шклянкі паверх вос, калі тыя садзяцца на стол. Я моўчкі за гэтым назіраю, гляджу на «палонных» вос, якія б'юцца лбамі ў сценкі шклянак і пры

гэтым не сціхаюць ні на секунду... жжжж-
ж-з-ззззз...

Невыносная гарачыня прымушае адчуваць усё разоў у дзесяць мацней, чым звычайна. Здаецца, што зараз галава разарвецца ад гэтага гулу. Я не магу больш трываць, бяру шклянкі адну за другой і выкідваю вос за вакно. Міла крычыць і спрабуе мяне спыніць, хапае за руку і ледзьве не плача:

— Ты што робіш? Ты што робіііш?? Яны ж вернуцца назад!! Яны зноў прылятуць сюды!

Чорт. Я не веру сваім вушам. Яна сапраўды думае, што зможа пералавіць усіх вос у гэтым парку. І хочацца таксама крычаць ёй, гучна, як толькі можна, у самыя вушы, з усяе моцы: — Міла! Ты ўсё роўна не пераловіш іх усіх! Гэта